

1. fejezet

A tündérmesék könyve

A Tremaine család

Nem túl régen, jó messze innen, ámde még a Számtalan Királyság határain belül állt egy omladozó, öreg udvarház. A kastélynak két különlegessége is volt: az egyik, talán a fontosabb, hogy Hamupipőke, e földek királynéja egykor maga is az otthonának tudhatta ezt a különös, baljós helyet. A másik pedig az, hogy vad szóbeszéddek kaptak szárnyra körülötte, amelyek szerint Lady Tremaine és két lánya kísértett a falai közt.

Az úrnő lányai, Anasztázia és Drizella állítólag fehér ruhában rótták a ház folyosóit, míg az asszony szellemét szeretett macskájának, Lucifernek a kísértetével látták társalogni, amint elpanaszolta neki egyetlen igaz szerelmének elvesztését.

A pletykák egy tragikus kísértettörténetről szóltak, tele szenvedéssel és csalódással. Ám az igazság ennél sokkal érdekesebb volt. Az asszony és lányai kísérteties megjelenésük ellenére valójában nagyon is éltek, s valóban csapdába estek az ódon, roskadozó házban, ahonnan nem volt menekülés. Ugyanis Hamupipőkével ellentétben a Tremaine lányoknak nem volt saját tündérkeresztanyja, aki vigyázott volna rájuk.

Hamupipőke múltjáról, gondolom, aligha kell itt beszélnünk; az évekről, amelyeket királynévá válása előtt töltött itt Tremaine-ékkel. Ha te, kedves olvasó, a kezvedbe vetted e könyvet, minden bizonnyal ismered már Hamupipőke történetét, de ha véletlenül mégsem a Számtalan Királyságban éltél idáig, és valahogy sosem hallottál volna Hamupipőkéről, talán jobb, ha mégis mesélek egy kicsit a családjáról.

Akár a Számtalan Királyság többi hercegnője, ez a szegény leány is korán elveszítette az édesanyját, s így az apjára maradt, hogy rendes mostohát kerítsen maga mellé és szerető otthont nyújtson a lányának. Úgy tűnik, a Számtalan Királyság anyáinak élete gyakorta ért véget idejekorán, s a helyükre csaknem mindig kegyetlen és önző mostohák léptek, de ez már egy másik történet. Feltételezhetnénk, hogy valami természetfeletti erő munkálkodott arrafelé, vagy alighanem a megözygyült apák hibáztathatók azért, hogy rendre rosszul választottak a mostohák terén. Vagy akár arra a következtetésre is

juthatnánk, hogy e nők életét az a tündérkörökben elterjedt tévhit terelte ebbe az irányba, miszerint minden mostohaanya gonosz.

Hamupipőke apját az új feleség kiválasztáskor nem nagyon érdekelte más a lánya jólétén kívül; leszámítva persze azt, hogy a kiszemelt hölgy jó családból származzon, köztiszteletnek örvendjen, na és hogy jókora hozománnyal rendelkezzen. Ez a hölgy pedig tökéletes választásnak tűnt. Méltóságteljes asszony volt, a szépségét sem kezdte még ki az idő; de ami a legfontosabb, saját vagyonnal rendelkezett, amely a friggyel természetesen új férjére szállt. Ez a szerencsétlen s jócskán elavult szokás, hogy a házasságkötéskor a nő összes tulajdona a férjéé lesz, a mai napig dívik a Számtalan Királyságban. Ám ezt a hölgyet ez sem zavarta. Leendő férjét így is meglehetősen jóképűnek s rangban jóval maga felett állónak vélte, amely társadalmi státusz várakozásai szerint jelentős vagyonnal s egy gyönyörű otthonnal is járt, melyben a férje lánya mellett a saját gyermekeit is felnevelhette. Ám az asszony reményei túlmutattak a házasság gyakorlati vonatkozásain. Őszintén beleszeretett a férjébe, s már alig várta, hogy együtt élhessék csodás közös életüket, még ha ezt az udvarlás alatt nem is árulta el. Olybá tűnt, hogy a férjjelölt gyakorlatias asszonyra vágyik, s a hölgy kellőképpen józan gondolkodású volt ahhoz, nehogy túl korán előhozakodjon ezzel. Sőt, büszke is volt a higgadtságára.

Ám hagyjuk ezt későbbre. Figyelmünket fordítsuk egyelőre a hölgy szerencsétlen leányaira, akik otthonuk falai közé zárva hervadoztak hatalmaskodó anyjuk vigyázó tekintetétől kísérve. E körülmények felkeltették mostohatestvérük, Hamupipőke királyné figyelmét is, aki úgy döntött, nem nézheti tovább tétlenül nővérei szomorú helyzetét.

Drága Tündérkeresztanya!

Sajnálattal hallottam, hogy Tündérhonban milyen zűrzavar uralkodik, s igazán nem szeretnék kéretlenül nyaggatni ilyen időkben. Mégis írnom kell neked egy roppant fontos ügyben, amely mélységesen kétségbe ejt.

A mostohanővéreim, Anasztázia és Drizella szörnyű helyzetbe kerültek, s az általad is ismert okok miatt én magam nem segíthetek rajtuk. El tudnál jönni hozzám, mihelyst Tündérhon nélkülözhet téged? Drizellának, Anasztáziának és nekem nagy szükségünk lenne rád.

Tisztelettel:

Hamupipőke királyné

A Tündérkeresztanya összegyűrtte Hamupipőke üzenetét, ami nem kis erőfeszítésébe került, mivel az egy jókora, hivatalos királyi levelezésre szánt kemény pergamenre íródott.

– Őszintén, nem is értem, hogy Hamupipőke hogy gondolja ezt! Tündérhon egére, mégis mi közünk nekünk Anasztáziához és Drizellához? A tündéreknek nem dolga, hogy a hozzájuk hasonlókon segítsenek!

A Tündérkeresztanya szárnyai idegesen rezegtek, amíg várta, hogy a testvére mit szól a dologhoz.

Nővére, Dadus persze nem is figyelt rá. Dadus mostanában sokkal többet tartózkodott Tündérhonban, mint korábban. Azelőtt éveken át a saját kalandjainak élt, s csak mostanában döntött úgy, hogy visszatér és a nővére segítségére siet, amikor a tündéreket szörnyű veszedelem fenyegette. Ám ez egy másik történet, amely szintén megtalálható a tündérmesék könyvében. E történetben azonban mindketten a Tündérkeresztanya virágzó kertjében üldögéltek, s a teájukat szürcsölgették, amikor a királyné levele elérte őket.

– Hamupipőke a te védenced. El kell menned hozzá. A segítségedet kérte! – jelentette ki Dadus, és lesújtó pillantást vetett a testvéreire.

A Tündérkeresztanya mindig is úgy vélte, a testvére sokkal kellemesebb társaság lenne, ha többet mosolyogna. Dadus ezüstös loknijai alól nézett fel rá csillogó szemével. Pufók, kedves kis teremtség volt, puha bőre érintésre olyannak tűnt, akár a pergamén. Jóval idősebb volt a Tündérkeresztanyánál, s ezt ki is használta, amikor csak jónak látta; többek közt kedvére utasította a hűgát is.

A Tündérkeresztanya idegesen kopogtatta az asztal szélét a varázspálcájával, miközben a testvére szónoklatát hallgatta. Elvégre az ő kertjében voltak, s Dadus megint őt nyaggatta, *szokás szerint*.

– Cseppet sem érdekel, hogy Hamupipőke mitől ilyen zaklatott? Valami borzalmas dolog történhetett Anasztáziával és Drizellával, ha ennyire aggódik értük. Neked pedig *igenis* tündérkötelességed meglátogatni őt, ha hív téged. Ezt a dolgot igazán nem veheted félvállról! – folytatta Dadus a szokott, felsőbbrendű stílusában, amelyet a Tündérkeresztanya napról napra jobban utált, kiváltképp amióta a nővére ennyi időt töltött itt, Tündérhonban.

A Tündérkeresztanyának még mindig nem jöttek rendbe az idegei a legutóbbi megpróbáltatások óta. Csak nemrégiben vészelték át a különös nővérek támadását, azelőtt pedig Demóna tört rá Tündérhonra.

– Még alig tértünk magunkhoz azóta, hogy Tündérhont kis híján elpusztították a korábbi véenceid, a különös nővérek, s te máris újabb csatába rángatnál bele minket! Nem röppenhetek oda azonnal, csak mert Hamupipőke aggódik a mostohatestvérei miatt! Nem méltók a tündérek figyelmére! – jelentette ki a Tündérkeresztanya. Remegő kézzel töltött ki magának egy újabb csésze teát, hogy megnyugtassa az idegeit. Gyűlölte, hogy ennyire megrázza ez az egész, főleg a nővére előtt szégyenkezett, de nem tehetett róla. Amióta kézhez kapta Hamupipőke levelét,

a szíve a torkában dobogott. Már bánta, hogy megosztotta a dolgot Dadussal.

– Nos, szerintem nincs más választásod! Hamupipőke a segítségedet kérte, neked pedig kötelességed, hogy eleget tégy a kérésének! És miért is zavarnak annyira a Tremaine lányok? Hisz varázserejük sincs, aligha jelentenek veszélyt – nézett Dadus a húgára azzal a nézéssel, amelyet az úgy utált.

A Tündérkeresztanya megköszörülte a torkát, megacélozta magát, s a tőle telhető legkimértebb hangon válaszolt.

– Nem segítek Anasztáziának és Drizellának, és részemről ezzel a téma lezárva, Dadus. Ha a szeretnéd folytatni velem a teázást, örülnék, ha valami másról beszélgetnénk. Hamupipőkéről és a gonosz mostohatestvéiről pedig egy szót se többet. – Ezzel belekortyolt a teájába, majd gyengéden letette a csészealjra, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét Dadusról. – Egyébként is – tette még hozzá –, tudom, hogy miben sántikálsz. Büntudatod van amiatt, amit a különös nővérek műveltek; nem is beszélve Kirké áldozatáról, amellyel megakadályozta, hogy elpusztítsák a Számtalan Királyságot.

Dadus úgy nézett a Tündérkeresztanyára, mint akit arcul csaptak. Hevesen felpattant az asztal mellől; székének lába rettenetes csikordulással karistolta végig a Tündérkeresztanya kertjének macskaköveit.

A Tündérkeresztanya borzalmasan érezte magát. Való igaz, hogy a testvére idegesítő, basáskodó és meglehetősen különc

volt egy tündérhez képest. (Elvégre ki nem állhatta, ha viselnie kellett a szárnyait, és csak nagy duzzogva, a Tündérkeresztanya kérésére volt hajlandó velük mutatkozni. A Tündérkeresztanya képtelen volt felfogni ennek az okát, hiszen a szárnyak oly gyönyörűek voltak, viselésük pedig a tündérek büszke előjogának számított.) Mégis szerette Dadust, és sajnálta, hogy előhozakodott ezzel a fájdalmas témával.

– Dadus! Sajnálom! Most hová mégy? Nem kellett volna felhoznom Kirkét. Tudom, hogy gyászolod. Annyira sajnálom! – esedezett, ám Dadus nem felelt. Hiába fordított neki hátat, a Tündérkeresztanya tisztán látta, hogy a nővére lelkébe gázolt. Dadus szárnyai ernyedten lógtak.

A Tündérkeresztanya tudta, hogy nem lett volna szabad felhoznia a *fiaskót*. Ő legalábbis így hívta. És az is volt, egy fiaskó. Ami a Tündérkeresztanyát illette, Kirké és a szülei, a különös nővérek tökéletesen jó helyen voltak ott, ahol voltak, a Köztes helyen, távol Tündérhontól és a Számtalan Királyságtól, ahol nem bánthattak már senkit. Nem az ő dolga volt, hogy Kirké átlép-e a Fátyol túloldalára a szüleivel, vagy visszatér az élők birodalmába, ha egyszer mégis búcsút int azoknak a rettenetes banyáknak. Ez a boszorkányokra tartozott, nem a tündérekre – s többé már nem kellett aggódniuk miatta. Amíg Tündérhon biztonságban volt, s a különös nővérek a lehető legmesszebb tartózkodtak tőle, a Tündérkeresztanya elégedett volt. Persze így is fennállt a lehetőség, hogy az Ősök visszahozzák őket, ha úgy

határoznak, ám a Tündérkeresztanya úgy érezte, Kirké a megfelelő döntést hozná az ügyben. Minden hibája ellenére bátor fiatal nőnek tartotta őt. Hisz a saját életét is feláldozta, hogy megakadályozza a szüleit Tündérhon elpusztításában. Ő mentette meg a Számtalan Királyságot, s a tündérek ezért örök hálával tartoznak neki. A Tündérkeresztanya jól tudta, hogy Kirké nem követné el azt a hibát, hogy újra visszahozza a különös nővéreket az élők világába. Így hát az ő szempontjából a dolog bevégeztetett. Most arra volt szükségük, hogy rendezzék soraikat, és biztosítsák, hogy ilyesmi soha többet ne fordulhasson elő, még azon az áron is, hogy a tündérek soha többé nem ártják bele magukat a Tremaine-félék dolgába. Dadus persze nem értett egyet vele, s mindent megtett, hogy újra veszélybe sodorja magukat.

Dadus helytelenítőleg cöccögött a testvére (bizonyára olvasott a gondolataiban), és feléje fordult.

– Húgom, kérlek többé ne említsd előttem Kirkét – szólalt meg –, és ne sérts meg azzal, hogy szóba hozod a nevét csak azért, hogy eltereld a figyelmemet! Te is pontosan tudod, hogy tündérkötelességed segíteni Hamupipőke királynén!

A Tündérkeresztanya egyre jobban dühbe gurult. Pálcájával az asztal szélét kopogtatta, s Dadusnak úgy kellett elkapnia a fejét a szanaszét repkedő szikrák elől.

– Jaj, hagyd már abba! – ripakodott rá Dadus. – Tudod, hogy ez nem választás kérdése! Segítened *kell* neki. És bármennyire is nem tetszik, ez azzal jár, hogy Anasztázián és Drizellán is

segítened kell. Nem is értem, hogy egyáltalán miért vitatkozunk erről! – Dadus már olyan dühös volt, hogy a szárnyai az égnek meredtek a háta mögött.

– Ne rebesd itt nekem a szárnyaidat! – vágott vissza a Tündérkeresztanya, s lecsapta a csészejét az alátétre, majd színpadiasan a homlokához kapott, mintha csak a testvére szavaitól rettentően megfájdult volna a feje. – Kérlek, nem lehetne, hogy *csak egyetlenegyszer* békében megihassuk a teánkat, anélkül, hogy folyamatosan szekíroznál ezzel a kívánságteljesítő badarsággal?! Legközelebb majd azzal jössz, hogy Anasztázia és Drizella kívánságait is teljesítsük!

– Nos, testvérkém, pontosan erre gondoltam – kacagott fel Dadus, majd újra felállt, s elsétált az asztaltól, arra sem véve a fáradtságot, hogy egy pillantást vessen a háta mögött dühöngő hűgára.

– Ne merészelj így itt hagyni! – süvöltötte a Tündérkeresztanya. – Most meg hová mész?!

Dadus hátrapillantott a válla felett, és elmosolyodott.

– A varázstükrömért. Nézzük meg a saját szemünkkel, hogy Hamupipőke miért olyan ideges.

A Tündérkeresztanya akkorát csapott az asztalra a varázspálcájával, hogy az kettétört, s szikrák szálltak minden irányba.

– Jaj, most nézd meg, hogy mit műveltem miattad! Mihez kezdek így?! Nem tudok varázsolni a pálcám nélkül! A Pálcakészítőnek hetekbe telik majd egy újat készíteni nekem! – sivította, ám Dadus már bement a házba.

Amikor visszatért, a Tündérkeresztanya még mindig duzzogva járkált fel-alá, majdnem sírva fakadt. Dadus a szemét forgatta. Kezének egyetlen intésével összeforrasztotta a testvére pálcáját.

– Tessék. Jobb, mint újkorában. És most ülj le, és nyugodj meg. Lássuk, miért aggódik annyira Hamupipőke a nővérei miatt. – A tükör felé intett. – Mutasd meg Tremaine-éket!

– Nővérem, megállj! – tiltakozott a Tündérkeresztanya. – Látni sem akarom azokat a nőszemélyeket! Mindent tudok róluk, amit tudnom kell. Egyébként is, pontosan ismerem a történetüket, és megérdemlik a sorsukat azok után, amit az én Hamupipőkémmeel műveltek!

Dadus ügyet sem vetett rá. A tiltakozás ellenére is belenézett a tükörbe, és elszörnyedt az elé táruló látványtól. Anasztázia és Drizella siralmas állapotban voltak. A ház omladozott körülötük, s telis-tele volt macskákkal. A lányok szakadt fehér ruhát viseltek, a háttérből pedig Lady Tremaine őrjöngése hallatszott, ahogy az elveszett dolgait siratta.

– Nem csoda, hogy nem akartad, hogy ezt lássam – jelentette ki Dadus, miután letette a tükrét. – Tennünk kell valamit ebben az ügyben! Ez rettenetes! Miért nem tett Hamupipőke semmit, hogy segítsen rajtuk? – nézett a hűgára felháborodva.

– Varázslat köti őt. Bűbájt bocsátottam mindnyájukra, hogy soha többé ne találkozhassanak – válaszolta a Tündérkeresztanya.

– Szóval Tremaine-ék be vannak zárva abba a házba?! – szörnyülködött Dadus. Mélységesen szégyellte magát, amiért neki

is köze volt ehhez. – Fogalmam sem volt róla, hogy azóta is, évek óta bezárva élnek! Ha tudtam volna, már rég csináltam volna valamit! Jaj, ez az én hibám... nem hiszem el, hogy hagyhattam, hogy ez megtörténjen! – Dadus úgy markolta a tükrét, hogy a Tündérkeresztanya már-már attól tartott, hogy elroppantja.

– Hagyd abba! Még a végén megsérülsz! – korholta a nővérét. – Te is jól tudod, akárcsak én, hogy nem volt választásunk. Lady Tremaine lépett erre az útra, pedig figyelmeztettük!

– Bizonyára visszavonhatod a bűbájt, hogy azok a szerencsétlen lányok elmehessenek onnan, Hamupipőke pedig segíthessen rajtuk, ha akar. A szívem szakad meg, hogy ennyi év elteltével még mindig ott búslakodnak abban a házban.

A Tündérekeresztanya valóban visszavonhatta volna a bűbájt, ha akarja. De miért is akarta volna? Jól átgondolta a dolgot, mielőtt elvarázsolta volna őket, s neki azt kellett tennie, ami a védence érdekeit szolgálta. Az ő dolga volt, hogy megvédje Hamupipőkét, és nem volt hajlandó olyasmit tenni, amivel veszélybe sodorhatta volna őt, sem most, sem később.

– Eszembe sincs! Nem fogom tönkretenni Hamupipőke holtig tartó boldogságát! Sem azokért a rémes leányokért, sem másért! Anasztázia és Drizella pontosan azt kapta, amit megérdemelt! – húzta ki magát a Tündérkeresztanya dacosan.

Ám Dadus nem tágitott.

– Veled ellentétben én közelről is megismertem őket, húgom. A dadusuk voltam, és gondoskodtam róluk. Fogalmad sincs, hogy mikén mentek keresztül. És szörnyen érzem magam, amiért nem segítettünk rajtuk, amikor pedig hatalmunkban állt volna. Azok a szegény lányok nem ezt érdemlik!

– Szerintem pedig igen! – vágott vissza a Tündérkeresztanya, s ekkor a szeme sarkából megpillantotta pártfogoltjait, a három jó tündért, akik a kert felé vezető úton közeledtek, s már a kapunál jártak. – A törvény világosan rendelkezik a hercegnőjelöltekkel szemben elkövetett bűnökkel kapcsolatban. Anasztázia és Drizella örülhetnek, hogy egyáltalán túléltek a történetüket, a zsarnok anyjukról nem is beszélve!

Dadus nagyot fűjt.

– És ugyan ki dönti el, hogy kiből lesz hercegnőjelölt, és kiből nem? Anasztáziát és Drizellát miért nem jelölték ki? Miért volt az ő sorsuk ilyen tragikusan megírva, míg Hamupipőkének oly varázslatos élet jutott?

– Hamupipőke élete cseppet sem volt varázslatos! Tremaine-ék folyton gyötörték, még örülhetnek, hogy ilyen olcsón megúszták! A tündérmesék legtöbb gonosztevője ennél jóval csúnyább véget ér. Igazából nem is értem, hogy hagyhattuk, hogy ők hárman megússzák a büntetést!

Dadus újabb méltatlankodásra nyitotta a száját, ám mielőtt válaszolhatott volna, a három jó tündér ugrabugrált be a kertbe.

Szemlátomást otthon érezték magukat, kérdés nélkül teát töltöttek maguknak, és apró süteményeket varázsoltak elő.

– Miről vitatkoztatok ilyen hevesen, mielőtt ideértünk – kíváncsiskodott Fiona, miközben a saját kertjében termesztett különleges befőtteket és mézet varázsolt az asztalra. Ám mielőtt a Tündérkeresztanya válaszolhatott volna, Dadus ragadta magához a szót.

– Tudomásunkra jutott, hogy a tündérek fogva tartják Lady Tremaine-t és a leányait Hamupipőke régi kastélyában – jelentette ki, miközben szárnyai csak úgy rezegtek a felháborodástól. – Ezt roppant zavarónak találom, mivel jól ismerem Tremaine-éket.

Dadus előre-hátra billegett a székén, ahogy igyekezett kényelmesen elhelyezkedni. A Tündérkeresztanya úgy vélte, nevetséges, hogy a nővére, egy született tündér, soha nem volt képes megszokni a szárnyait.

– Ugyan már! Azért én nem egészen így fogalmaznék! – csatant fel. Enyhe büntudatot érzett most, hogy Dadus ilyen egyértelműen vázolta fel a helyzetet.

– Szent egek! Mi ugyan nem segíthetünk azokon a rémes leányokon! – sipította Fiona olyan hangon, hogy attól Fauna és Flóra is összerendeztek.

– Sajnálom, hogy ez ennyire felkavart téged, Dadus, de mi vagyunk többségben. Nem segítünk Anasztáziának és Drizellának. A tündéreim soha nem teljesítik a kívánságait sem ocsmány

szörnyetegeknek, sem boszorkányoknak, gonosz mostoháknak vagy kegyetlen mostohatestvéreknek! Soha, egyetlenegyszer sem, amíg én irányítom itt a dolgokat! – jelentette ki a Tündérkeresztanya, és roppant büszke volt magára.

– Ne felejtsd el, húgom, hogy nem te irányítod Tündérhont. Hanem *én*. – Dadus hangja határozottan csengett. – Te lemondtál a helyedről, Oberon pedig beleegyezett, hogy én vegyem át az irányítást. Most pedig megkérem Opált, hogy repüljön el egy üzenettel Hamupipőkéhez, és tudassa vele, hogy a Tündérkeresztanya már el is indult segíteni Anasztázián és Drizellán. Ugye nem akarsz csalódást okozni neki? Vagy talán megfoszszalak a tisztedtől, és legyek én magam Hamupipőke tündérkeresztanyja?

A három jó tündér levegő után kapkodott.

– Azt nem teheted!

– Ó, dehogynem! És meg is teszem! Válassz, húgom! Segítesz Hamupipőke királynénak, vagy megteszem én! – jelentette ki Dadus.

A Tündérkeresztanyát szörnyen bántotta a nővére fenyegetőzése, de rendíthetetlen maradt. Felkapta a tündérmesék könyvét, és lapozni kezdte, amíg csak rá nem talált Lady Tremaine és leányainak történetére.

– Dadus, ez butaság! – tiltakozott. – Te is ismered a történetüket, hisz ott voltál! És te is ugyanúgy tudod, ahogy én, hogy Lady Tremaine és a rémes lányai még csak nem is a különös

nővérek sugallatára cselekedtek! Saját akaratukból bántak olyan borzalmasan szegény Hamupipőkével. Minden benne van a tündérmesék könyvében, amit Hófehérke küldött vissza nekünk a *felfordulás* után.

Dadus elmosolyodott, ami sehogyan sem tetszett a testvérének. Jól tudta, hogy sántikál valamiben.

– Jól van hát. Olvassuk csak el a történetüket. Talán Lady Tremaine-ra valóban nem vár megváltás, de fogadok, még te is segíteni akarsz majd a lányain, mire a végére érünk. Ne feledd, hogy ott voltam velük, s ami ennél is fontosabb, a szívedbe látok.

Fauna, Flóra és Fiona csendben ültek, várva, mit felel erre a Tündérkeresztanya. Dadus korábbi szavaitól valósággal sokkot kaptak, s azóta is tátott szájjal, némán figyeltek.

– Fiona, kérlek, csukd be a szádat! Még a végén belerepül egy szitakötő! – ripakodott rá a Tündérkeresztanya. – És varázsolj ide nekünk egy kis frissítőt! – Majd Faunára rivallt. – Te! Üzenj a Kék Tündérnek! Mondd el neki, hogy a tündérek tanácsa rendkívüli ülést hívott össze, és azonnal szükségünk van rá! – Végül Dadusra nézett. – Hol a tündérek királya? Nem gondolod, hogy őt is érdekelné a gyűlés?

Dadus felkacagott, alighanem azon, hogy a testvére még mindig úgy tett, mintha ő irányítaná Tündérhont.

– Oberon az Esthajnal-kastélyban van Tulipánt hercegnővel, s a következő kalandjukra készülnek. De biztos vagyok benne, hogy hall minket – jelentette ki.

A Tündérkeresztanya jól tudta, hogy ha Oberon nem is hallja őket, Dadus később mindent elmond majd neki. Ők ketten közelebb álltak egymáshoz, mint valaha, s e gondolattól egy pillanatra a harag bizsergető érzése öntötte el egész lényét, ám egyelőre elnyomta magában.

– Ám legyen – adta be a derekát végül. – Mihelyt a Kék Tündér is megérkezik, elolvassuk Lady Tremaine történetét, és majd *a Tanács* eldönti, hogy segítünk-e Drizellának és Anasztáziának, avagy sem.

– Azt hiszem, ez így igazságos – bólintott Dadus.

Arcára különös kifejezés ült ki, ami sehogyan sem tetszett a Tündérkeresztanyának. De így is úgy érezte, hogy győzelmet aratott. A szíve mélyén jól tudta, hogy a tündérek sosem egyeznének bele, hogy segítsenek Anasztáziának és Drizellának, bármit is tartogasson Dadus a tarsolyában.